05.03.2025. 21:34
Pogledano: 993 puta

Igramo se, učimo i rastimo zajedno

Način organizovanja, vođenja i sumiranja rezultata rada partnerskog odnosa u razredu je izazov koji ću pokušati opisati. Suradnja najmanje dvoje ljudi donosi više od rada pojedinca

PEDAGOŠKA UVJERENJA

Čvrsto vjerujem da su razredi u kojima radimo naša osobna kreacija, prilika u kojoj zavisno od ideja, energije i davanja sebe zavisi razvoj dječije razigranosti, ali i slobode misli, danas jednog djeteta, a već sutra odraslog bića. Rad u razredu znači stalni pokret i preokret, promjenu i unapređenje, vlastiti izbor i djelovanje, priliku da pokažemo svoju orginalnost. Oduvijek mi je bilo važno da djecu naučim da kažu šta vole i žele, šta im smeta ili ne odgovara čime ih zapravo učim da preuzimaju odgovornosti za svoj život. Svako dijete u razredu je jedinstveno i u skladu sa svojim mogućnostima postiže velika djela. Radeći u razredu shvatite da bismo iz tih djela trebali učiti svi... i roditelji i učitelji, ali i društvo u kojem živimo.

Vodeći se činjenicom da ne postoji osoba koja zna sve, zasnivam i svoj rad u razredu. Smatram da trebamo učiti jedni od drugih, dijeliti znanje jer se dijeljenjem znanje uvećava. Na ovaj način smo svi mi iz III -1 razreda uključeni u proces učenja. Steći neka nova iskustva i unaprijediti vlastito znanje je neprocjenjivo iskustvo u

kojem svako od nas uvijek dobije više. Riječ je o zajedničkom radu i saradnji u kojoj jedni drugima

pomažemo i postajemo dobitnici jer uvijek sanjamo, planiramo i veselimo se nekoj novoj aktivnosti.

Način organizovanja, vođenja i sumiranja rezultata rada partnerskog odnosa u razredu je izazov koji ću pokušati opisati.
Suradnja najmanje dvoje ljudi donosi više od rada pojedinca. U školskoj praksi nisu rijetki primjeri nepotpune komunikacije između roditelja, učenika i uposlenika škole. Partnerski odnos je dobar i brz način dolaska do produktivnih rješenja. Pomaže đacima, roditeljima i nastavnicima da se dogovore kako će svoje pojedinačne i grupne interese i potrebe ostvariti za zajedničku dobrobit. U školskoj 2016/2017. godini u razvoju partnerstva sa porodicama cilj je bio uzajamno bolje upoznavanje, uključivanje roditelja kao predavača u nastavu ili voditelja radionice što je dovelo do međusobnog poštovanja, povjerenja, tolerancije, otvorenosti jednih prema drugima, a samim tim i olakšane socijalizacije učenika koji su postigli odličan uspjeh u prvom razredu.

U školskoj 2017/2018. godini cilj je bio stvoriti pozitivno mišljenje o partnerskom odnosu porodice i škole u lokalnoj zajednici, podizanjem razine kvalitete našeg partnerstva i stvaranjem posebno kreativnog i inovativnog okruženja za učenje, ali i ukazati na najvažnije korake koje treba provesti kada je u pitanju uključivanje roditelja i zajednice u učenje učenika. U školskoj 2018/2019. godini cilj je izgraditi razrednu kulturu u kojoj dijete uči od djeteta pri čemu je umnožavanje znanja svakodnevica.

DETALJAN OPIS:
POLAZIŠTA
Svjesna sam i prihvatam činjenicu da pomisao na učionice nema uvijek pozitivne asocijacije jer u njima često moramo raditi nešto za što u određenom momentu i nismo baš spremni. Nije jednostavno plesati i pjevati kada nam nije do toga, pročitati ili prepričati priču koja nije interesantna, sjediti i kada nam se ne sjedi ili dobiti lošu ocjenu. Ponekad, nije jednostavno prihvatiti činjenicu da učitelji prisustvuju ponašanjima koja roditelji često ne mogu da zamisle, što za ishod ima komunikaciju u kojoj izostaje poštovanje, povjerenje i osnovna kultura, a u vezi s tim nepotpun uspjeh djeteta, ali i motiviranost roditelja i nastavnika za saradnju.
Meni lično nije jednostavno ostati ravnodušna na podcjenjivački odnos prema nastavničkoj profesiji koji veoma često neki roditelji pokažu već na početku prvog razreda, a neki takav odnos imaju do kraja četvrtog razreda. Teško je u takvim situacijama voditi, podržavati, savjetovati i ukazivati što je suština mog posla.
Zato volim vjerovati da gotovo svi vole nešto naučiti, primijeniti to i zbog toga se trudim već u prvom razredu, pri prvom susretu sa roditeljima uključiti ih u organizaciju rada našeg razreda pri čemu akcenat stavljam na smisao principa „očiglednog“ koji olakšava dodir sa stvarnošću. Trebali bismo jedni drugima pružiti maksimalnu podršku u cilju postizanja onoga što je u najboljem interesu djeteta. Vjerujem da ako svako od nas „ugradi“ dijelić sebe u rad razreda, djeci dajemo mogućnost da budu orginalni i sposobni da nadmaše i sebe i nas. Dakle, ja sam uvijek za partnerski odnos, a specifičnost partnerskog odnosa u našem razredu ogleda se u tome što i roditelji i učenici između ostalog postaju voditelji časa ili radionice na kojim se često nađem u ulozi

đaka, asistenta ili mentora. Ovaj vid partnerstva zahtijeva odgovoran pristup i uvažavanje pravila koja postavimo na početku školske godine što često nije jednostavno, ali konačni efekat koji smo postigli u prvom razredu je bio inspiracija da i u narednoj školskoj godini (gotovo svi) maksimalno iskoristimo svoja individualna znanja i potencijale. Ozbiljnije smo se organizovali, pripremili plan i program različitih aktivnosti, realizirali ih i promovirali zajednički rad na web-u škole u cilju promocije značaja partnerskog odnosa roditelja i škole. Nakon niza različitih aktivnosti uočljiv je napredak kod većine učenika koji su stekli neka nova znanja i razvili niz novih vještina koje su im pomogle (na početku ove školske godine) da kao pravi stručnjaci promoviraju značaj čitanja, te poznavanje i primjenu određene tehnike na radionici „Čitanje je cool“. Petnaest učenika je pokazalo otvorenost za nove situacije, pozitivno mišljenje, samopouzdanje, spremnost za pomoć, a deset učenika je izabrano za „mentor-drugara“ koji će poučavati svoje vršnjake (izabrali drugari u razredu).

CILJ I ŽELJENI ISHODI

Uvijek je dobro znati da „ona druga strana“ cijeni trud koji ulažemo u rad bilo da se radi o učenicima, roditeljima ili nastavnicima. Učenici su od prvog razreda, uz stalnu podršku i pomoć roditelja i učiteljice organizovanjem zajedničkih aktivnosti otkrili svoje sposobnosti i tako smanjili osjećaj ovisnosti o drugima, preuzeli odgovornost za vlastito učenje, vidjeli sebe kao dijete koje se igra, uči i mijenja sredinu u kojoj živi. Djeljenjem međusobnog znanja roditelji i učiteljica uče djecu da budu tim, dijele znanje i na taj način jedni drugima pomažu, osjećaju se prihvaćeno i voljeno, sigurno, zadovoljno i sretno, a postižu maksimalan individualan razvoj.

Želja mi je bila da u saradnji sa roditeljima pokažem i motiviram djecu da vlastitim trudom i radom mogu postići ono što žele, postanu tim koji motivira, od kojih i odrasli mogu i trebaju učiti, da shvate da je znanje uvijek predstavljalo moć i da trebaju svaki dan dijeliti znanja i informacija koje posjeduju jer na taj način postaju bolji. Ono što sam očekivala da će djeca znati, moći i razumjeti nakon opisane prakse je vidljivo. Djeca iz razreda od kojih su većina osmogodišnjaci su spremni i nesebično dijele ono što znaju. Neprocjenjivo je iskustvo gledati dijete ovog uzrasta koje paralelno rješava svoje zadatke i pomaže drugaru da dođe do rješnja za svoj zadatak. Neprocjenjivo je iskustvo gledati djecu kako biraju „mentora drugara“ koji će mu pomoći da savlada
određenu tehniku, pripremi i prezentira temu pomoću iste tehnike. Gotovo svi učenici u razredu se raduju novoj radionici, istražuju i rezultate istraživanja prikazuju pomoću različitih tehnika od kojih su im najdraže: tehnika „Šest šešira“ i „Mape uma“. Svakim danom su zainteresovaniji za nešto novo, predlažu i daju dopune za predloženo. Otvoreni su za sve vidove saradnje.

DETALJAN OPIS REALIZACIJE

Pri različitim istraživanjima često sam nailazila na primjer priče o kineskom bambusu koja se uzima kao primjer prikaza nekog razvoja u kojem je potrebno strpljenje i rad za vidljiv napredak. Kada se posadi sjeme te biljke, za četiri godine rasta ne vidi se ništa osim tankog izdanka. U petoj godini rasta bambus naraste 32 metra. U razvoju djeteta mnogo je toga što je slično razvoju bambusa. Ni roditelji, ni učitelji, ni društvo ne mogu od djeteta očekivati savršenstvo u pisanju i čitanju, računanju, crtanju ili pjevanju na kraju četvrtog, a kamoli prvog razreda. To je proces koji

zahtijeva vrijeme, ali često neki roditelji zahtijevaju rezultate odmah. Postoji neko nepisano pravilo po kojem dijete mora imati sve petice. Više se „niko“ ne žali na nedovoljan uspjeh jer je zapravo najveći problem dobiti četiri. O jedinicama se ne razmišlja. Otežavajuća okolnost je i „definicija“ po kojoj su nemirna djeca i djeca koja ne poštuju pravila, koja guraju i udaraju samo malo slobodnija i otvorenija djeca. Da je opisano realnost i naša svakodnevnica uvjerila sam se i sama u prvom razredu, školske 2016/2017. godine. Dok se veći broj roditelja s opisanim situacijama suočavao realno, par roditelja je pokazao osjetljivost i teško se nosilo s istim što mi je otežavalo rad u razredu. Dodatni problem je bila i brojnost razreda (16 učenika i 12 učenica) od kojih je jedan učenik pratio program po individualno prilagođenom planu i programu, jedan učenik je imao individualiziran i dva učenika poseban pristup u nastavi, a nisam imala asistenta. Asistenta nemam ni danas.

Teško mi je bilo samo pričom ubjediti „osjetljive“ roditelje da budu strpljivi, nastave vrijedno raditi i budu uporni u onome što djetetu slabije ide. Još je teže ispravljati „definicije“ po kojima je neko slobodniji i otvoreniji. Teško je biti svjedok situacija u kojim grupa dječaka gurne djevojčicu niz stepenice, međusobno se bodu šestarima, udaraju bocama punim vode, a roditelji nalaze opravdanje u činjenici da se to desilo na odmoru i pred razredom. Veoma često sam nailazila na zid i otvoreno priznanje da nisam dobro shvatila situaciju, da sam uzela pik na dijete i da sam prezahtijevna učiteljica. U razredu u kojem nema sredine, odlučila sam da uspijem i pomognem roditeljima da prihvate razred onakav kakav jeste, da razmjenjujemo mišljenja s ciljem dolaska do konačnih rješenja i kompromisa. Zahtijevala sam da zajedno radimo na povećanju pažnje i interesovanja u svim područjima rada. Predložila sam da se roditelji direktno uključe u rad škole realizacijom časova ili radionica koje oni vode pri čemu je učiteljica mentor, asistent ili učenica, da roditelji budu gosti ili posmatrači rada u razredu pri čemu imaju priliku vidjeti kako se dijete ponaša u radu sa vršnjacima, da prihvatimo jedni druge onakve kakvi jesmo i da se podstičemo u radu, da na nov način posmatramo ili mislimo o poznatim stvarima, da jedni drugima dajemo šansu za prikaz onog što najbolje znamo, da međusobno dijelimo znanje i budemo primjer dobre saradnje prije svega našoj djeci u razredu, a onda i ostalim sudionicima odgojno obrazovnog rada. U realizaciju navedenog krenula sam sa par najhrabrijih roditelja koji su pored svih svojih redovnih obaveza, dodatno se aktivirali oko zajedničkih aktivnosti tako što su pokazali i naučili nas ono u čemu su oni dobri. Držali su časove i radionice koje su pažljivo osmišljene i s puno ljubavi realizirane u razredu. Osposobili smo i par učenika da poučavaju svoje drugare iz razreda, organizovali

smo posjetu učenika iz druge škole od kojih smo učili kako se svira određeni muzički instrument i postaje uspješan muzičar, poneki roditelj je išao s nama na izlet, motivirali su i učenike i učiteljice ostalih razreda da učestvuju u aerobiku koji oni vode, uveli su nas u svijet joge, zumbe, odbojke, stonog tenisa. Roditelji su organizovali i takmičenje u kojem su đaci rado učestvovali i nekako najvažnije dali podršku zatvorenim i stidnim učenicima, te djeci koja imaju određenih poteškoća u govoru da savladaju strah od javnog nastupa (hol škole), te zajedno s djecom izašli na scenu i prikazali rezultate do kojih smo došli u đačkom istraživačkom

projektu „Značaj igre u nastavi Tjelesnog i zdravstvenog odgoja“

Malo pomalo, zajedničkim radom smo dolazili do sve boljih rezultata...sve je više bilo roditelja koji su se željeli priključiti zajedničkim aktivnostima, a odnos djece u razredu se popravio, te smo polako, ali sigurno počeli graditi tim.
Međusobno smo prepoznali znanja, vještine i stavove jedni drugih kao dragocjene, te smo ih adekvatno iskoristili što je opet dovelo do boljeg fizičkog, psihičkog, emocionalnog, socijalnog i intelektualnog razvoja učenika našeg razreda.
Vjera da ćemo uspjeti, te da će i one koji nisu vjerovali zapanjit rezultat i promjena, baš kao i rast bambusa, a motivirana uspjehom koji smo postigli u prvom razredu nastavila sam sa poticanjem Zajedničkih aktivnosti i drugom razredu. Roditeljima sam na prvom roditeljskom sastanku prezentirala nacrt zajedničkog djelovanja pri čemu sam više puta istakla da je to samo nacrt koji se može dopunjavati i da od roditelja svakako očekujem da reaguju na ono što nije dobro, predlažu i daju bolje ideje. Zamisao je bila da se svi roditelji podijele u više grupa (broj članova u grupama ne mora biti isti) koje će izabrati određeno područje shodno afinitetetima i željama koje imaju, postati stručnjak u tom području, te vlastim primjerom motivirati učenike
da se okušaju i možda postanu stručnjaci iste oblasti. Zadaci unutar grupa su bili različiti. Na moje veliko iznenađenje gotovo svi roditelji prijavili su se za neku aktivnost što je i pokazatelj da smo u prvom razredu bili na dobrom putu. Poslije roditeljskog sastanka započeli smo neku vrstu zajedničkog istraživanja, te smo
napravili korekcije prvobitnog nacrta koji smo pretvorili u pravi poslovni plan koji smo u potpunosti realizirali, a u toku školske godine rađale su se i neke nove ideje u kojima smo uživali.
Ravnopravno smo radili za dobrobit djece pri čemu smo i naš rad promovirali objavljivanjem tekstova na školskoj web stranici u cilju promocije značaja partnerskog odnosa roditelja i škole u zajednici. Nakon realizirane aktivnosti, napisala bih tekst koji roditelj pročita i odobri, a zatim bismo ga i objavili.
Velikodušnost, darivanje, empatija i pomoć su četiri velike riječi koje opisuju realizaciju Zajedničkih aktivnosti, a koliko nama to znači pokazali smo pravljenjem diploma, zahvalnica i priznanja za realizirane aktivnosti i „svečano“ ih uručivali roditeljima. Na početku ove školske godine uradili smo i radionicu na kojoj su djeca izborom riječi kroz Mapu srca pokazali šta im znači naš zajednički rad. . Da i roditeljima puno znače. Zajedničke aktivnostiuvjerila sam se više puta do sada, a ove školske godine prijatno iznenadila kada su na roditeljskom sastanku tražili neke nove aktivnosti koje ćemo zajedno realizirati, tri mame su predložile da i one idu na terensku nastavu kako bismo lakše realizirali zamišljene aktivnosti u Travniku. Vjerujem da smo zajedničkim radom polako, ali sigurno izgradili tim u kojem učenici osjete toplinu i ljubav, te je postepeno i sami međusobno šire, ali i prenose na osobe sa kojima dolaze u susret. Da djeca mogu učiti
jedni od drugih, jedni drugima biti „mentori-drugari“ pokazali su već na početku ove školske godine kada smo realizirali radionicu „Čitanje je cool“.

Petnaest učenika je veoma uspješno kroz neku tehniku prezentiralo svoj doživljaj knjige Zelena šuma, pri čemu su djeca posmatrači/gledaoci (nisu analizirali djelo) izabrali svog „mentor-drugara“ koji će ga poučiti određenoj tehnici i motivirati za čitanje. Već sada većina učenika u razredu iznosi

svoje ideje i stavove, pri čemu se stvara oluja predivnih ideja zahvaljujući kojima rad u razredu nije zasnovan na navikama i rutini. Prednost dajemo svemu što je drugačije i ljepše, a da djeca imaju sjajne ideje pokazali su i na radionici „Moja očekivanja u školskoj 2018/2019“ , zahvaljujući kojoj sam dobila ideju o formiranju grupe koja će voditi i uređivati Kutak za vršnjake (web škole).
Čvrsto vjerujem da će se ispuniti želja u kojoj ćemo aktivirati i otvorit i onaj mali broj učenika koji su još uvijek povučeni ili stidni. Da sve nije jednostavno i idealno u realizaciji Zajedničkih aktivnosti pokazuje i moj osvrt kroz SWOT analizu, ali ovakav odnos pružio nam je priliku da uživamo u zajedničkim druženjima. Zajedno smo smislili više ideja i rješenja određenih problema nego što bi to mogao samo pojedinac (u tradicionalnoj nastavi učiteljica). Iskreno se nadam da će ovakav vid komunikacije biti obostran i nadopunjujući do kraja četvrtog razreda, i da će „moji“ učenici i roditelji pozitivno se odnositi jedni prema drugima do kraja svog školovanja, a da će primjerom timskog rada od petog razreda pomoći i nekim drugim nastavnicima da dođu do zaključka da je partnerstvo viši nivo komunikacije za koji se vrijedi potruditi.

EFEKTI; POSTIGNUTI REZULTATI

U protekle dvije godine, svakodnevna otvorena komunikacija, timsko djelovanje, pružanje mogućnosti roditeljima da i sami pripreme i realizuju čas ili radionicu u razredu, te sudjeluju u nizu drugih aktivnosti kod roditelja je izazvao osjećaj stvarnog pripadanja razredu. Roditelji su osjećali iskrenu dobrodošlicu što su isticali i zahvaljivali se za pružanje mogućnosti da vode, podržavaju, savjetuju i ukazuju baš kao i učiteljica.
Većina nas se trudila da što bolje razumijemo jedni druge, često smo si tražili pomoć što bi trebalo biti svakodnevnica odnosa roditelj - učenik – nastavnik. Ja sam dobila najbolje „asistente/sardnike“ u nastavi, a djeca su dobila „sliku“ pozitivnog primjera saradnje, što je malo pomalo dovelo do bolje saradnje između djece, a pojedinačno do stvaranja svijesti o samom sebi, samokontrole, motivacije i empatije. Očiglednim primjerom zajedničkog rada djecu smo ohrabrili da komuniciraju, učestvuju u različitim aktivnostima, nauče da dijele i međusobno sarađuju, te malo pomalo postanu tim u kojem je primjetna ravnoteža. Razvili smo strpljivost i stvorili okruženje u kojem su djeca ohrabrena da izražavaju ideje, neslaganja i osjećanja. Na primjeru različitih aktivnosti djeca pokazuju da su još uvijek djeca koja se najviše
vole igrati, ali su i djeca koja otvoreno priznaju svoje snove i vjerovanja... čude se, istražuju, čitaju, ispituju i pronalaze rješenja da jedni drugima pomognu. U našem razredu je vidljivo da dijete uči od djeteta. Kada se dva sedmogodišnjaka dobrovoljno prijave da pomažu drugarima ili kada osmogodišnjaci izaberu „mentora-drugara“ koji će pomoći u savladavanju i primjeni određene tehnike pri čemu „mentor“ otvoreno pokazuje zadovoljstvo jer je izabran i silno se trudi da njegov vršnjak uspije, kada i učiteljice III-2 i III – 4odjeljenja žele da „mentori – drugari“ poučavaju učenike pomenutih odjeljenja, kada se roditelji dobrovoljno prijave da pomažu, kada u ovako brojnom razredu sa ranije opisanim poteškoćama osposobite 15 učenika da prezentira, motivira, a deset ih odlično poučava znate da ste uspjeli.
Dodatni komentari i sugestije drugim nastavnicima; *„ Mašta, ta veličanstvena vrlina, djeluje na sve, mozak, srce, inteligenciju. Bez mašte sve je izgubljeno.“*

Fransoise Sagan

Uloga nastavnika se odavno promijenila...U svijetu velikih promjena i informacijskih dostignuća od nas se očekuje kreativnost i smisao za stvaralaštvo, sposobnost uočavanja, predviđanja i rješavanja problema. Očekuje se i da budemo motivirani za upoznavanje učenika kako bismo lakše prepoznali i pristupili problemima koje svakodnevno susrećemo u nastavnoj praksi. Očekuje se i da od razreda stvaramo timove koji će besprijekorno funkcionisati jer pojedinac ima sve manje mogućnosti da sam ispuni zahtijeve koji se od njega očekuju, a koji će se očekivati od djece kao odraslih osoba u budućnosti. Očekuje se da pomognemo roditelju da djeluje uspješnije u roditeljskoj ulozi, da realno prihvati i nosi se sa određenom situacijom što često nastavnicima pravi najveći problem. Očekuje se da svoje slobodno vrijeme posvetimo školi. Očekuje se da sa smiješkom sjedimo na sjednici koja se često završi u 20,00 sati. Očekuje se puno toga od nastavnika i treba da se očekuje jer je to priroda ovog posla, ali je pomoć nadležnih često izostavljena. Često smo prepušteni sami sebi pri čemu smo primorani da iznalazimo načine i sami sebi pomognemo onako kako najbolje znamo i umijemo. Slažem se da je umijeće od razreda napraviti tim. Način rada koji sam izabrala da se povežemo i stvorimo tim nije nimalo jednostavan, iako je većina učenika i roditelja pokazala spremnost da prihvate timski rad čiji je krajnji cilj dobrobit svih nas. Sigurno je da sama ne bih uspjela. Opisana praksa jasno ukazuje da zajednički rad roditelja i učitelja ima veoma važnu ulogu u sistemu organizovanja rada razreda. Pokazali smo da se zajedničkim radom rađaju nove ideje, nove opcije, pristupi i mogućnosti. Opisom prakse kroz ovaj rad jasno je vidljivo da uspješna saradnja i timski rad dolaze kao rezultat kvalitetnog organizovanja. Da bi rad u razredu bio kvalitetan neophodno je da se svi koraci provedu u cjelosti i da budu usmjereni ka konačnom cilju – dobrobiti svih nas. Zajednički rad/timsko djelovanje u razredu/školi ima podjednaku važnost kao i u drugim organiazcijama uz razliku što je zajednički rad roditelja-učenika-učiteljice mnogo složeniji i osjetljiviji zbog emocija i zahtijeva posebne vještine koje bismo trebali imati. Zadovoljstvo je posmatrati roditelje različitih profesija kako se snalaze u razredu kao predavači ili voditelji najboljih radionica! Izazov je pitati šta želi, kakve su vrijednosti, ciljevi i koje rezultate očekuje druga strana! Impresivno je ostaviti utisak na djecu i posmatrati ih kako im je stalo da oni, ali i njihovi vršnjaci uspiju! Zahvalna sam za strpljenje i trud koji roditelji ulažu u sve aktivnosti koje predložim, ali i sretna jer roditelji predlažu! Zahvalna sam i sretna jer većina roditelja u našem razredu potiče i želi da djeca uče za znanje, a ne za „ocjene“! Zahvalna sam jer je većina prepoznala i primjetila koliko svako od nas radi, ulaže trud, snagu, strpljenje, kreativnost i ljubav koja je potrebna za rad u razredu. Vjerujem da na ovaj način postajemo bolji ljudi, a suština života jeste biti dobar
čovjek!

Iskreno se nadam da ćemo svi mi iz III – 1 odjeljenja biti nekom inspiracija za unapređenje vlastitog rada...možda i inspiracija da se u narednoj godini organizuje dodjela nagrada za najinovativnije roditelje jer sam u mnoštvu različitih, divno osmišljenih i realiziranih aktivnosti naučila više nego na nekom od seminara
na kojem se prezentira ono što je zapisano u udžbeniku...U mnoštvu realiziranih aktivnosti teško se odlučiti za najbolje, a u protekloj 2017/2018. godini „problem“ sam riješila „prebacivanjem loptice“,

te su djeca u izboru bila jedinstvena i za najbolju radionicu izabrali praktičan rad jednog tate, koji je radionicu začinio s puno ljubavi i pažnje svakom djetetu!

Collections

NIN 2018